

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7054** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от Ц. К. А., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. В. В. – надлежно упълномощена, срещу Национална агенция за приходите(НАП) за причинени имуществени вреди в размер на 1600 лв. и неимуществени вреди в размер на 1 000 лв., претърпени вследствие на отменения по съдебен ред, с влязло в законна сила решение, на РА № Р-22221017000021-091-001/30.01.2018г.

В исковата молба се излагат твърдения, че са изпълнени условията на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за уважаване на иска, а именно - незаконосъобразен административен акт-ревизионен акт №Р-22221017000021-091-001/30.01.2018г., който е отменен по съдебен ред с влязло в сила Решение № 5496/04.09.2019г., постановено по адм. дело № 6783/2018г. по описа на Административен съд София град; вреди от този акт-имуществени, представляващи платено адвокатско възнаграждение във връзка с оспорването му пред административния орган, както и неимуществени, представляващи претърпени болки и страдания, и причинна връзка между вредоносния резултат и незаконосъобразния административен акт.

В съдебно заседание, ищецът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Я., надлежно преупълномощена, която поддържа исковата молба и оспорва отговора

на ответника. Моли за постановяване на решение, с което да се уважи изцяло исковата претенция, която счита за доказана както по основание, така и по размер. Поддържа становището си и в допълнително представени писмени бележки. Претендира присъждане на съдебни разноси по представен списък, включително за адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез юрисконсулт Н., оспорва изцяло исковите претенции, като неоснователни и недоказани, по съображения, подробно изложени в писмения отговор. Навежда аргументи за изтекла погасителна давност, както и прави възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение в проведеното административно производство. Претендира, че неимуществените вреди са останали недоказани, в предвид, че не са представени никакви медицински документи, установяващи влошено психическо или здравословно състояние на ищеца за периода на ревизията. Излага подробни съждения за липса на предпоставките, визирани в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Алтернативно, моли в случай, че съдът приеме за основателни претенциите за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в хода на административното производство, както и за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, размерът им да бъде намален справедливо и пропорционално. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в настоящото производство и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) Р-22221017000021-020-001/04.01.2017 г., връчена на 01.02.2017 г., издадена от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Посочената ЗВР е изменена със ЗВР №Р-22221017000021-020-002/27.04.2017 г., връчена на 12.05.2017 г., издадена от същия орган, възложил ревизията, като срокът за ревизията, първоначално до 01.05.2017 г. е изменен до 01.07.2017 г. Със ЗВР е възложена ревизия на Ц. К. А., за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2011 г. до 31.12.2012 г.

За установеното при ревизията е издаден Ревизионен доклад (РД) №Р-22221017000021-092-001/05.07.2017 г., връчен на 14.07.2017 г. С доклада е направено предложение за установяване на задължения за ревизираните периоди общо в размер на 3 647,03 лв., при декларираните такива в нулев размер. Срещу РД е подадено възражение от ищеца, доводите по него са обсъдени в РА и са преценени частично като основателни по отношение на внесени суми от бащата на ревизираното лице.

Въз основа на РД е издаден РА №Р-22221017000021-091-001 от 30.01.2018 г., от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и И. В. А., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 09.02.2018 г. С РА са установени задължения за довносяне общо в размер на 3 468,59 лв., в т.ч., както следва: данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 2 187,86 лв. и лихви в размер на 1

280,73 лв.

От ищеца, в качеството му на ревизирано лице, е подадена жалба вх.№23-22-333/01.03.2018г. по описа на ТД на НАП-С., с която е оспорен РА по административен ред пред директора на дирекция „ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП. По жалбата е постановено Решение №688 от 18.05.2018г. на директора на дирекция „ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП, с което не е отменен Ревизионен акт № P122221017000021-091-001/30.01.2018 г., в частта за установен данък по чл.48, ал.1 от Закона за данъка върху доходите на физическите лица за периода 01.01.2011г. до 31.12.2011г. в размер на 1759, 91 лв. и лихви в размер на 1030,22лв. Решение №688 от 18.05.2018г. на директора на дирекция „ОДОП“ –С. при ЦУ на НАП е обжалвано пред Административен съд София - град, за което е образувано адм. дело № 6783/2018г. по описа на съда. С решение № 5469/04.09.2019г. по делото съдът е отменил Ревизионен акт №P-22221017000021-091-001 от 30.01.2018 г., издаден от М. А. К. - орган, възложил ревизията, и И. В. А. - ръководител на ревизията, изменен с Решение № 688/18.05.2018г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" към Централно управление С. на Националната агенция за приходите, в частта за установени задължения на основание чл.48 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица(ЗДДФЛ), за периода от 01.01.2011г. до 31.12.2011г. в размер на 1759,91 лв. и лихви в размер на 1 030,22 лв. по жалба на Ц. К. А.. Решението на съда е влязло в сила на 25.09.2019г.

В настоящото съдебно производство с исковата молба на Ц. К. А. са представени писмени доказателства, представляващи Договор за правна защита и съдействие от 04.07.2022г., сключен между В. А. В. като адвокат и Ц. К. А. като клиент за предоставяне на правна защита и съдействие с предмет изготвяне на искова молба по реда на ЗОДОВ, явяване и оказване на правна защита и съдействие по административно дело пред АССГ, с договорено адвокатско възнаграждение в размер на 800лв., платено в брой веднага, пълномощно, с което Ц. А. упълномощава адв. В. да го представлява пред АССГ, като изготви искова молба по реда на ЗОДОВ, да се явява и да го представлява по административно дело пред АССГ.

В изпълнение на Определение на съда от 24.10.2022г. ответникът е представил в заверени копия жалба вх.№ 94-Ц-24/23.02.2018г. срещу Ревизионен акт № P-22221017000021-091-001/30.01.2018г., ведно с пълномощно и договор за правна помощ от 13.02.2018г., доказващ плащането на възнаграждение в размер на 800 лв. от ищеца на адв. В., както и възражение с вх.№ 59-00-317/28.07.2017г. срещу ревизионен доклад № P-22221017000021-092-001/05.07.20017г., ведно с пълномощно и договор за правна помощ от 14.07.2017г., доказващ плащане в размер на 800 лв.(л.41-л.54). Представените документи не са оспорени и са приобщени към доказателствата по делото.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Искът е процесуално допустим като предявен от лице, претендиращо вреди, за които твърди, че са настъпили в резултат на незаконосъобразен ревизионен акт, отменен при обжалването му по съдебен ред. Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая, актът е издаден от органи по приходите към Национална агенция за приходите, която съгласно чл. 2, ал. 2 от ЗНАП е юридическо лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ.

В настоящия случай се претендират вреди (както имуществени, така и неимуществени) от незаконосъобразен ревизионен акт, който е отменен от съда. В мотивите на съдебното решение № 5469/04.09.2019г. по адм. дело № 6783/2018г. АССГ е изложено, че разноските, направени в хода на административното производство, подлежат на обезщетяване като вреди, и е присъдил само разноски, направени в хода на съдебното обжалване.

Претенцията за присъждане на имуществени вреди е основателна и доказана и следва да бъде уважена изцяло.

В глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл. 152 - чл. 155, няма норма, която да урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски в административното производство. Съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и Гражданския процесуален кодекс (ГПК). В АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден. В глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" този въпрос не е засегнат. В същото време, фазата на административно оспорване на ревизионния акт е задължителен стадий от защитата срещу засягащите субекта констатации в него, т.к. чл.156, ал.2 от ДОПК установява забраната да се оспорва по съдебен ред ревизионен акт, който не е обжалван по административен ред.

Процесуалния ред за търсене направените разноски в административното производство остава да бъде под формата на претендирана вреда по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, като към този ред препраща разпоредбата на чл. 17, ал. 6 ДОПК, съгласно която задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им, като отговорността се реализира по реда, предвиден в Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

Уважаването на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1. незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК), или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност (което се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение, съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК); 2. вредоносен резултат, наличие на реална вреда, настъпила за ищеца (имуществена или неимуществена); 3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В случая вредите, чието обезщетяване се претендира, се твърди да са настъпили в резултат от отменен незаконосъобразен административен акт. По делото е безспорно, че РА №Р-22221017000021-091-001 от 30.01.2018 г., издаден от М. А. К. - орган, възложил ревизията, и И. В. А. - ръководител на ревизията, изменен с Решение №

688/18.05.2018г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" към Централно управление С. на Националната агенция за приходите е отменен с решение № 5469/04.09.2019г. по адм. дело № 6783/2018г. Безспорно е също така, че РД, респ. РА, е издаден от органи по приходите към НАП, в резултат от развитото се ревизионно производство по чл. 112 и сл. от ДОПК. Следователно, установява се наличието на първата от предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

На следващо място, за да докаже основателността на иска, ищецът следва да проведе пълно и главно доказване на втория елемент от фактическия състав, а именно – настъпила вреда. В случая се твърди, че имуществената вредата се изразява в намаляване на имуществото на последния с платено от същия адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в административното производство по издаване на ревизионния акт. В тази връзка е безспорно, че РД е оспорен пред НАП ТД С. (л.49) с възражение, вх.№ 59-00-317#23/28.07.2017г. по описа на ТД на НАП-С. на основание чл.117, ал.5 от ДОПК. Същото е подадено от Ц. А., чрез адв.В., с приложено пълномощно, с изрично описани действия-изготвяне на възражение срещу Ревизионен доклад № Р-22221017000021-092-001/05.07.2017г., както и приложен договор за правна защита и съдействие с договорено възнаграждение в размер на 800 лева, с начин на плащане веднага и в брой. Безспорно е също така, че РА е опорен пред директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП с жалба (л.42), депозирана на 23.02.2018г. в деловодството на ТД на НАП-С. с вх.№ 94-Ц-24, на основание чл.152 от ДОПК. Същата е подадена от Ц. А., чрез адв.В., с приложено пълномощно, с изрично описани действия-изготвяне на жалба срещу Ревизионен акт № Р-22221017000021-091-001/30.01.2018г., както и приложен договор за правна защита и съдействие с договорено възнаграждение в размер на 800 лева, с начин на плащане веднага и в брой. Следователно, по делото са ангажирани писмени доказателства, че ревизираното лице е ползвало правни услуги при обжалване на РД и РА и е изплатило адвокатско възнаграждение в претендирания размер.

След направения анализ на представените писмени доказателства съдът намира, че ищецът е доказал в пълнота наличието на имуществена вреда под формата на намаляване на имуществото му с размера на платеното адвокатско възнаграждение. Доказано е основанието за заплащането му – сключени договори с адвокат, по които е престиран от страна на адвоката уговорения резултат – изготвяне на възражения, респ.жалби срещу РД и РА на хартиен носител.

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че т.к. ревизионният доклад не е самостоятелен, подлежащ на оспорване административен акт, то разноските по изготвено срещу него възражение, не следва да се вменяват в отговорност на държавата по реда на ЗОДОВ. Независимо от обстоятелството, че РД не подлежи на самостоятелно оспорване, следва да се отбележи, че съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него. Органът по приходите е длъжен да обсъди направените срещу ревизионния доклад възражения и представените доказателства. Предвид на обстоятелството, че в закона не е предвидено търсенето и съответно заплащането на разноски при подаване на възражението срещу съставен ревизионен доклад, съответно при задължително оспорване по административен ред, обезвреждането на вредите, в този случай, безспорно би могло да се реализира по реда на чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно чл. 117, ал. 5 от ДОПК, за ревизираното лице е предвидена възможност за подаване на възражение срещу издаден ревизионен доклад, с който са предложени за установяване публични задължения. Съвсем логично е ревизираните лица да не разполагат с необходимите за изготвяне на такова възражение правни и икономически познания, което предполага сключване на договор с адвокат, който може да осигури адекватната в този случай защита, изразяваща се в запознаване с преписката и събраните в хода на ревизионното производство доказателства, представяне на нови такива и поставяне на искания за събиране на допълнителни доказателства, каквито в случая са извършени от адвоката на ищеца.

Обжалването на РА по реда на чл. 155 от ДОПК е законово регламентирано и е единственото средство за защита на лицето срещу ревизионен акт, с който за него са установени публични задължения. Иначе казано, съставения от органите по приходите РА, е необходимо условие за търсене на съдействието на адвокат, който може компетентно и качествено да изготви жалбата срещу този акт до директора на Дирекция „ОДОП“.

С оглед изложеното съдът намира за безспорно установена втората предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата чрез НАП за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ по отношение на имуществените вреди, чийто размер е доказан с представените писмени доказателства.

Относно последния елемент от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – наличие на пряка причинна връзка между претърпените вреди и незаконосъобразния административен акт, съдът съобрази следното: съгласно ДОПК обжалването на ревизионните актове по административен ред е задължително, а не алтернативно, тоест ревизионният акт не може да се обжалва пред съда, ако не е изчерпана възможността за оспорването му пред по-горестоящия административен орган, в случая – директор на дирекция „ОДОП“ -С.. Това налага необходимостта от осъществяване на адекватна защита срещу РА, с който се установяват задължения, а и с оглед правната и фактическа сложност на оспорването на РД и на РА, както и предвид спецификата на данъчните правоотношения, не се предполага задълженото лице да разполага с необходимите знания и умения да проведе само успешно атакуване на актовете. Както вече бе посочено по-горе, независимо от обстоятелството, че РД не подлежи на самостоятелно оспорване, следва да се отбележи, че съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него. Органът по приходите е длъжен да обсъди направените срещу ревизионния доклад възражения и представените доказателства. А за да бъде максимално организирана защитата на лицето е необходимо същата да бъде направена от лице, притежаващо нужните знания.

Правото на защита и правна помощ е основно конституционно право на гражданите и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Макар действително сключването на договор за предоставяне на правни услуги и конкретните му клаузи да са предмет на свободно договаряне между страните, основанието му е единствено необходимостта от защита срещу административния акт. Да се приеме липсата на възможност за обезщетяване на вредите от разноски за правна защита от отменен

незанокосъобразен акт, би означавало да се ограничи правото на защита на оспорващия, каквато очевидно не е идеята на законодателя.

В този смисъл, че следва да се присъжда адвокатското възнаграждение като вреда при административното оспорване на РА - е трайната практика на ВАС по сходни казуси – напр. Решение № 8198 от 04.07.2016г. на ВАС, Трето отделение, постановено по адм. дело № 8411/2015; Решение № 15285 от 10.12.2020г. на ВАС, Трето отделение, постановено по адм. дело № 2551/2020г.; Решение № 14133 от 22.10.2019г. на Трето отделение на ВАС, постановено по адм. дело №1563/2019г..

По възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в проведеното административно производство следва да бъде отбелязано, че с ТР № 1 от 15 март 2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ВАС е прието, че възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - "справедлив и обоснован", който би довел до неоснователно обогатяване.

С оглед изложеното съдът не установя направените разности да са непропорционални. Интересът от обжалване на РД и РА е равен на установените с тях задължения – в случая 3647,03лв. (съгласно предложението за установяване в РД-л.92 от адм.д.№ 6783/18г.), респ. 3468,59 лв (съгласно установяването в РА-л.101 от адм.д.№ 6783/18г.). В случая, уговореният между страните размер на адвокатския хонорар, за оспорването на всеки от актовете е по 800 лв., който е около законоустановения минимум и съдът намира за справедлив и обоснован с оглед извършената работа по проучване на казуса и изготвяне на жалбите срещу РД и РА. С оглед изложеното съдът намира, че искът за имуществени вреди следва да бъде изцяло уважен в претендирания размер от 1600лв.

Основателността на главния иск за имуществените вреди обуславя и основателност на акцесорния такъв за присъждане на лихва по чл.86 от ЗЗД, вр.§ 1 от ЗР на ЗОДОВ върху така присъдената главница от 1600 лв, считано от датата на влизане в сила на решение № 5469/04.09.2019г. по адм. дело № 6783/2018г, а именно 25.09.2019г., съгласно заявената от ищеца претенция.

Искът относно претендираните *неимуществени вреди* в размер на 1000 лева, изразяващи се според ищеца в негативни изживявания, душевно страдание, неудобство, безпокойство, както и срам от колеги познати и семейство, съдът намира за неоснователен и недоказан.

Съгласно чл.37 от ДОПК доказателствата в ревизионното данъчно производство се събират служебно от органа по приходите или по инициатива на ревизираната страна. В съответствие със заложения в чл.5 от ДОПК принцип на служебното начало, органите по приходите са длъжни да изяснят всички факти от значение за установяване и събиране на публичните вземания, като законодателят им е предоставил значителни правомощия в

тази насока. С оглед специфичната уредба в ДОПК в процеса на данъчната проверка/ревизия, на осн. чл.37, ал.2 ревизираното лице също е длъжно да представи всички документи, сведения, книжа и др. носители на информация, отнасящи се до неговите права и задължения, до фактите и обстоятелствата, подлежащи на доказване в съответното производство. По силата на ал.3 от цитираната разпоредба, органът по приходите има право да изиска писмено от лицето представяне на доказателствата по ал.2 в определен от него срок. Именно на това законово основание е отправяно от ответната страна до ищеца искане за предоставяне на документи и писмени обяснения, необходими за целите на ревизионното производство. В конкретната хипотеза, органът по приходите е действал в рамките на законовите си правомощия, като е спазен реда в ДОПК.

По делото са разпитани двама свидетели по искане на ищеца- св. Д. Д. и св. М. С., близки приятели на семейството на ищеца. Те установяват, че по време на ревизионното производство от ищеца са изисквани множество документи за представяне пред НАП, което го притеснявало и му оказвало негативно влияние - станал сприхав, нервен, влизал в пререкания с колегите и близките си, както и че се притеснявал колегите му да не научат за ревизията. Но както се посочи по-горе, изискването на документи от ревизираното лице е законово допустимо и е във връзка с правилното изясняване на фактическите обстоятелства в ревизионното производство, от което интерес има и самия ищец.

Безспорно е, предвид констатациите на ревизионния доклад (л.62 и сл. от адм. дело № 6783/2018г. по описа на АССГ, приложено по настоящото), че до ревизираното лице-ищец в настоящото производство и от неговите близки-баща, майка и сестра, са изисквани множество документи и обяснения в действително посочените от него 7-мо и 14 – дневни срокове. Но съдът не приема за доказано, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с образуването на ревизионно производство и събирането и представянето на информация в кратки срокове, ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се значителен стрес и продължително напрежение. Настоящият съдебен състав счита, че твърдяното в исковата молба притеснение от обжалването на акта не може да се характеризира като интензивно или продължително, както и че същото излиза извън пределите на нормалното за едно производство. Не следва да се приема, че административното оспорване на ревизионен акт по презумпция предполага негативни изживявания. Наличието на спор-независимо дали пред административния орган или при съдебен такъв, предполага и правно очакване за оспорващото лице за отмяна на акта, като не е свързано задължително с причиняване на емоционален дискомфорт. Не се установява по-продължителен период по приключването на посоченото производство по отмяната на акта, надвишаващ значително обичайния такъв. Поради това, съдът приема, че не са доказани, вреди представляващи негативни емоции, напрежение и притеснение, които се явяват пряка и непосредствена последица от отменените административни актове.

По отношение на възражението на ответника за изтекла давност, съдът

намира същото за неоснователно, предвид следното. Съгласно т. 4 от ТР № 3/22.04.2005г. по т.д. 3/2004г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията, началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за заплащане на обезщетение за вреди от незаконосъобразния акт е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. В случая РА №Р-22221017000021-091-001 от 30.01.2018 г., издаден от М. А. К. - орган, възложил ревизията, и И. В. А. - ръководител на ревизията, изменен с Решение № 688/18.05.2018г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" към Централно управление С. на Националната агенция за приходите е отменен с решение № 5469/04.09.2019г. по адм. дело № 6783/2018г., влязло в сила на 25.09.2019г. Искът е предявен на 29.07.2022г., преди изтичане на 5 - годишния давностен срок по чл. 110 от ЗЗД. Вземането е за обезщетение от причинени вреди, а не за периодични плащания, при което не е приложима 3 – годишната давност по чл. 111, б. "в" от ЗЗД., а общата 5 годишна давност.

На основание специалната разпоредба на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищеца се дължат и следва да бъдат присъдени размера на внесената държавна такса за образуване на делото, в случая – 10 лева, както и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част от иска. Констатира се от представения по настоящото дело договор за правна защита и съдействие, че е уговорено и заплатено действително от ищеца в брой, при подписване на договора, адвокатското възнаграждение от 800 лева. Предвид направеното възражение от ответника, по чл. 78, ал. 5 от ГПК, за прекомерност, с оглед материалния интерес и извършените процесуални действия, включващи и разпит на свидетели и представяне на писмена защита, съдът намира, че адвокатското възнаграждение не се явява прекомерно, като същото е близо до минимално предвидения в наредбата. Съразмерно с уважения размер на исковата претенция – 1600 лв., на ищеца се дължат разноски за адвокатско възнаграждение, съобразно чл.10, ал.3 ЗОДОВ, в размер на 492 лева. Общо дължимите разноски на ищеца са в размер на 502 лева.

Тъй като исковата молба е предявена след изменението на чл. 10 от ЗОДОВ с въвеждането на нова ал. 4 (ДВ бр. 94/2019 г.), съгласно § 6, ал. 2 от ПЗР ЗИЗОДОВ, с оглед изхода на спора, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ответника следва да бъдат присъдени сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл.37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

С оглед изложеното, Административен съд София град, първо отделение, 4 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на Ц. К. А., ЕГН [ЕГН], сумата от 1600 (хиляда и шестстотин) лева, представляваща

имуществени вреди по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с административното производство по обжалване на отменения по съдебен ред РА № Р-22221017000021-091-001/30.01.2018г., с влязло в законна сила на 25.09.2019г. решение № 5469/04.09.2019г. по адм. дело № 6783/2018г. по описа на АССГ, ведно със законната лихва от 25.09.2019г. до окончателното им изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ от Ц. К. А., ЕГН [ЕГН], срещу НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ за неимуществени вреди в размер на 1000лв., ведно със законната лихва, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на Ц. К. А., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 502 лева.

ОСЪЖДА Ц. К. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: